

Arrest

nr. 71 178 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 september 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 september 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen op 4 december 2009 België binnen en dienen een asielaanvraag in op 4 december 2009.

Op 9 november 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 8 december 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 1 februari 2011 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ontvankelijk verklaard. Verzoekers worden in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 28 april 2011 nr. 60 409 en nr. 60 410 wordt aan verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 3 juni 2011 dienen verzoekers aanvullingen in op hun aanvraag om machtiging tot verblijf.

Op 20 juni 2011 geeft de ambtenaar-geneesheer haar advies over de gezondheidstoestand van eerste verzoeker.

Op 26 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die de op datum van 09/2010 werd ingediend door :

K., G. (R.R.: (0) 62.06.17 545-95)

Geboren te (...) op (...)

En zij echtgenote:

+K., R. (R.R.: 73.02.13 538-37)

Geboren te (...) op (...)

En hun minderjarige zoon :

+ K., A. (R.R.: (0) 94.05.10 637-05)

Geboren te op (...)

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 02/02/2011, heb ik de eer te melden dat dit verzoek ongegrond is.

Reden :

"Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

In het verzoekschrift voor betrokkene, de heer K., G. worden ter staving medische attesten voorgelegd. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens (zie gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat rekening houdende met de beschikbare medicatie en mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst. Armenië, er haar inziens geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De arts-adviseur stelt dat reizen met deze pathologie tot de mogelijkheden behoort. Mantelzorg is aan te raden. De arts-adviseur besluit dat, hoewel de aangehaalde medische problematiek kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar is in Armenië.

Uit onze informatie blijkt dat de zorgen betreffende de eerste en tweede aandoening van betrokkene gratis zijn voor patiënten uit sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten opgenomen op de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoening van de betrokkene opgenomen is op deze lijst. De nodige zorgen zijn bijgevolg gratis op voorschrift van de huisarts. Eveneens blijkt dat opvolging voor de eerste aandoening van betrokkene betaalbaar is.

Patiënten met de eerste aandoening van betrokkene kunnen terecht in gespecialiseerde medische centra te Armenië en hij kan tevens terecht bij het Stress Center te Erevan. In deze centra kan betrokkene terecht voor specifieke hulp betreffende zijn aandoening. Voor de tweede aandoening kan betrokkene terecht in het Arbes Health Care Centre in Erevan waar er zich een heel team van specialisten bevindt. Hij kan tevens in gespecialiseerde centra terecht in Masis en in Gyumri.

Wat betreft de mantelzorg is de ondersteunende aanwezigheid van familieleden of derden (zijn gezin) aan te raden gezien de aard van de problematiek. Betrokkene kan hiervoor rekenen op de steun van zijn echtgenote. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië- het land waar hij tenslotte ongeveer 43 jaar verbleef- geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Bovendien zijn er in Armenië verschillende ngo's actief die kwetsbaren en ook personen die lijden aan de ziekte waaraan betrokkene lijdt, helpen. Zo is er het dagcentrum en de ondersteunde accommodatie van Mental health Foundation of Armenia. Het doel is de integratie van mensen met bepaalde medische problemen in de maatschappij. Er is therapie en het heeft een breed sociaal programma.

Verder kan betrokkene beroep doen op hulp van de International Organisation for Migration. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.

Uit al deze gegevens kunnen we concluderen dat de medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn, en dat betrokkene alsmede de nodige steun en mantelzorg kan verkrijgen.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene/n te willen overhandigen.

(...)."

Op 19 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekers bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve vast dat de derde verzoekende partij minderjarig is en bijgevolg onbekwaam tot het instellen van een annulatieprocedure.

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In het verzoekschrift wordt niet gepreciseerd dat eerste en tweede verzoeker optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige zoon. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard ten opzichte van de drie verzoekende partijen. Het betreft dus rechten die aan de persoon verbonden zijn. De derde verzoekende partij beschikt gezien zijn leeftijd (17 jaar) over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Het beroep van de derde verzoekende partij is ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Verzoeker roept een schending in van het artikel 3 van het EVRM, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat de opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166).

Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W.

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof gent, 14 december 1994, R.W., 1995-96, 49).

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

Als reden waarom de regularisatie aanvraag van verzoeker ongegrond verklaard wordt geeft DVZ volgende motivering:

“(…)”

Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de motivering zoals voormeld.

Verzoeker stelt dat de motivering van de bestreden beslissing onjuist is, waar zij vermeldt dat er een adequate behandeling voor de ziekte voorhanden is in het land van herkomst.

Verzoekende partij maakte volgende documenten over met betrekking tot zijn gezondheidsproblemen:

(…)

Hieruit blijkt duidelijk de ernst van de ziekte van verzoeker. Een gespecialiseerde opvolging is noodzakelijk.

Verzoeker heeft duidelijk nood aan medische verzorging van een aanvaardbaar kwalitatief niveau.

Niettegenstaande dit gegeven, beperkt de tegenpartij zich ertoe te stellen dat de medicatie en de opvolging beschikbaar zijn in Armenië, zonder het kwalitatief niveau van de medische verzorging in overweging te nemen.

Dienaangaande bepaalt artikel 9ter vreemdelingenwet duidelijk dat een vreemdeling recht op verblijf heeft indien er in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voor zijn ziekte aanwezig is.

De Dienst vreemdelingenzaken diende m.a.w. de beschikbaarheid van de medische zorgen voor de ziekte van verzoeker na te gaan en hierbij rekening te houden met het kwalitatief niveau van de medische verzorging in het thuisland.

Dit is in casu niet gebeurd. De DVZ heeft onvoldoende het kwalitatief niveau van de medische verzorging voor de ziekte van verzoeker onderzocht.

Daarnaast dient de beschikbaarheid van de medische zorgen in het land van herkomst ook onderzocht te worden in het licht van de toegankelijkheid van de medische zorgen voor de vreemdeling vanuit een financieel oogpunt.

Wat de onbeschikbaarheid van de medische zorgen in Armenië vanuit financieel oogpunt betreft, wenst verzoeker nog te verwijzen naar het artikel “Is there a role for user charges? Thoughts on health system reform in Armenia” gepubliceerd door het World Health Organization waarvan een kopie in bijlage wordt gevoegd.

Hieruit blijkt de onbeschikbaarheid van de medische zorgen in Armenië vanuit financieel oogpunt.

Tot dezelfde conclusie komt men in het artikel van 19 mei 2011 dat gepubliceerd werd in het dagblad Joxovurd en waarvan eveneens een kopie met vertaling in bijlage wordt gevoegd. Hieruit blijkt dat corruptie een ernstige bedreiging vormt op het niveau van de gezondheidszorg in Armenië.

Dat aldus een terugkeer naar het land van verwijzing in hoofde van verzoekende partij op onbetwistbare wijze een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM dat bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering noch aan een onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”

Ook de Raad van State stelde herhaaldelijk dat:

(…)

De motivering moet adequaat zijn, wat betekent dat ze betrekking moet hebben op de beslissing en dat ze duidelijk moet zijn, precies, volledig en toereikend.

Een dergelijke motivatie wordt special vereist wanneer de administratie beschikt over een appreciatiebevoegdheid, zoals in onderhavige geval (P. VAN ORSHOVEN, 'De uitdrukkelijke motivering van administratieve handelingen', R.W., 1991-1992, 490).

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de DVZ onvoldoende de adequaatheid, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van medische behandeling voor de ziekte van verzoeker onderzocht heeft. De bestreden beslissing is dan ook manifest foutief en onvoldoende gemotiveerd en schendt het artikel 3 EVRM, het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991."

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat alleszins werd voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Volgens de verwerende partij schijnen verzoekers de motieven van de bestreden beslissing immers te kennen nu zij deze aanvechten in het verzoekschrift.

In de mate waarin verzoekers de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht, merkt de verwerende partij op dat de Raad zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid. De verwerende partij verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad van State die *mutatis mutandis* van toepassing is.

De verwerende partij laat voorts gelden dat de aangehaalde medische problemen niet kunnen worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te verkrijgen op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verwijzend naar de bevindingen van de ambtenaar-geneesheer, betoogt de verwerende partij dat de aandoening van eerste verzoeker geen reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling nu verdere medische behandeling en opvolging zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in Armenië. Volgens de verwerende partij zijn er in het herkomstland van verzoekers voldoende gespecialiseerde instellingen beschikbaar en betwisten verzoekers niet dat de nodige medische zorgen in Armenië voorhanden zijn of dat eerste verzoekers aandoening behandelbaar is in hun thuisregio. De verwerende partij stelt verder dat verzoekers niet met goed gevolg kunnen voorhouden dat er geen onderzoek werd gevoerd naar de financiële toegankelijkheid van de medische zorgen, nu uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat deze zorgen voor eerste verzoekers aandoening gratis of minstens betaalbaar zijn. De verwerende partij vervolgt dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat verzoeker kan reizen, maar dat de ondersteunende aanwezigheid van familieleden of derden aangewezen is. In de bestreden beslissing wordt in dit verband overwogen dat eerste verzoeker kan rekenen op de steun van zijn echtgenote en dat hij wellicht nog andere familieleden of kennissen heeft die hem kunnen bijstaan, aangezien eerste verzoeker 43 jaar in Armenië heeft gewoond. In de bestreden beslissing wordt tevens gewezen op het bestaan van verschillende NGO's en de mogelijke hulp vanwege de International Organisation for Migration. Volgens de verwerende partij betwisten verzoekers het bestaan van ondersteunende instanties in Armenië niet, noch de aanwezigheid van vrienden, familie of kennissen die eerste verzoeker kunnen bijstaan.

Voor zover verzoekers stellen dat niet werd onderzocht of de nodige medische behandeling van een voldoende kwalitatief niveau is, merkt de verwerende partij op dat geen enkele wetsbepaling oplegt dat een beslissing omtrent een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een motivering moet bevatten omtrent het niveau of de kwaliteit van de aanwezige medische zorgen in de onderzochte regio. Volgens de verwerende partij tonen verzoekers door te verwijzen naar het woord 'adequaat' alleszins het tegendeel niet aan. De verwerende partij laat verder gelden dat verzoekers zelf geen enkele aanwijzing of bewijs voorleggen waaruit zou blijken dat het niveau van de medische zorgen in Armenië voor verzoekers specifieke problematiek ondermaats zou zijn. Volgens de verwerende partij tonen verzoekers ook niet aan dat men in het onderzoek lichtzinnig tot de conclusie is gekomen dat eerste verzoeker behandelbaar is in zijn thuisland. Uit niets dat verzoekers aanbrengen, blijkt dat de negatieve beslissing omtrent verzoekers medische regularisatie ingegeven zou zijn door de eenvoudige en lichtzinnige vaststelling dat er een behandeling beschikbaar is in Armenië, zonder oog te hebben gehad voor de kwaliteit ervan.

In zoverre verzoekers de schending aanvoeren van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, BS 19 augustus 1955, *err.* BS 29 juni 1961 (hierna: EVRM), stelt de verwerende partij dat verzoekers zuiver hypothetisch aangeven dat de Armeense gezondheidszorg van een bedenkelijk niveau zou zijn. Volgens de verwerende partij wijst niets in het betoog van verzoekers of in het administratief dossier erop dat de medische zorgen niet van voldoende hoge kwaliteit zouden zijn om een adequate behandeling van verzoekers medische problematiek te kunnen garanderen.

De verwerende partij besluit dat de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd en dit zowel in feite als in rechte. In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekers niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond dat de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

3.3.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze in een enig middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)"

In het middel betogen verzoekers dat uit de door hen overgemaakte medische stukken duidelijk blijkt dat eerste verzoeker kwalitatief aanvaardbare medische zorg alsook gespecialiseerde opvolging nodig heeft. De verwerende partij kan zich er dan ook niet toe beperken te stellen dat verdere medische behandeling en opvolging beschikbaar zijn in hun land van herkomst, zonder rekening te houden met het kwaliteitsniveau van de geneeskundige zorgen in Armenië. Volgens verzoekers bepaalt artikel 9ter van de vreemdelingenwet immers dat een vreemdeling recht heeft op verblijf indien er in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voor zijn ziekte voorhanden is. Verzoekers voeren tevens aan dat de gezondheidszorg in Armenië financieel ontoegankelijk is. Verzoekers verwijzen ter ondersteuning van deze stelling naar verscheidene aan het verzoekschrift toegevoegde documenten, met name *'Is there a role for user charges? Thoughts on health system reform in Armenia'* en een artikel d.d. 19 mei 2011 uit de Armeense krant Zhogovurd. Verzoekers besluiten dat de verwerende partij onvoldoende de "adequaatheid", de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische behandeling heeft onderzocht.

Waar verzoekers de mening zijn toegedaan dat een vreemdeling overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet recht heeft op verblijf indien er in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voor zijn ziekte aanwezig is en dat de verwerende partij ook moet onderzoeken of de aanwezige behandeling "adequaat" is, wenst de Raad vooreerst te benadrukken dat de regularisatieprocedure in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet als een gunstmaatregel dient te worden beschouwd die allerminst een recht op verblijf inhoudt. De Raad laat vervolgens gelden dat in de parlementaire voorbereidingen van de wet van 15 september 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet (Wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 34-35) en in de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (Wetsontwerp houdende diverse bepalingen, *Parl.St.* Kamer 2010-11, nr. 0771/001, 147-150) de term "adequate behandeling" nergens uitdrukkelijk wordt gedefinieerd. De Raad wijst erop dat onder het in artikel 9ter van de vreemdelingenwet opgenomen begrip "adequate behandeling" in essentie moet worden verstaan dat een vreemdeling in zijn land van herkomst moet kunnen beschikken over de medische zorgverstrekking die zijn ziekte toestand vereist (S. BOUCKAERT, *Documentloze vreemdelingen. Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985*, Antwerpen, Maklu, 2007, 121-123). De nodige medische zorgen moeten daarenboven daadwerkelijk toegankelijk zijn.

Tijdens een uiteenzetting over de hervormingen inzake het oude artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet heeft de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent medische regularisatie onder meer het volgende verklaard: *"Drie gegevens worden nagegaan: [1]) het feit zelf dat de aanvrager zijn gezondheidstoestand aanvoert als reden om de toekenning van een machtiging tot verblijf te staven, is op zichzelf geen aanleiding tot wantrouwen. De ernstige graad van de aandoening waaraan hij lijdt en de mate waarin deze aandoening hem verhindert te reizen zijn daarentegen wel belangrijke aspecten die gecontroleerd moeten worden; [2]) kan de ziekte worden behandeld in het land van herkomst; [3]) is de effectieve toegang tot de behandeling van deze ziekte in het land van herkomst gegarandeerd. Als de situatie het vereist, kan een aanvraag voor een geneeskundig onderzoek worden gericht tot de geneesheer-adviseur van de administratie, op kosten van de Dienst Vreemdelingenzaken. De geneesheeradviseur kan op zijn beurt een beroep doen op specialisten. De ernst van de ziekte (risico voor het leven of de fysieke integriteit) hangt alleen af van de beoordeling van de geneesheer. De aanwezigheid en beschikbaarheid van en de effectieve toegang tot medische structuren en geneesmiddelen in het land van herkomst kunnen, in geval van twijfel of als de informatie onvolledig is, worden nagegaan door de Belgische diplomatieke en consulaire beroepsposen in het buitenland."* (Verslag namens de commissie voor de Binnenlandse Zaken, de Algemene Zaken en het Openbaar Ambt, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 137-138).

In tegenstelling tot hetgeen verzoekers betogen, brengt het onderzoek naar het bestaan van een adequate behandeling niet met zich mee dat de Dienst Vreemdelingenzaken uitspraak moet doen over het kwaliteitsniveau van de geneeskundige zorgen in het land van herkomst. De Dienst Vreemdelingenzaken is slechts gehouden zich ervan te vergewissen of de nodige behandeling en opvolging zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in het land van herkomst. Indien een vreemdeling van oordeel is dat de medische zorgen in zijn land van herkomst niet van een kwalitatief aanvaardbaar niveau getuigen, moet hij dit met tastbare bewijzen kunnen aantonen. Het komt echter niet toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken om dit steeds uit eigen beweging na te gaan. Verzoekers kunnen *in casu* dan ook niet met goed gevolg aanvoeren dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het kwalitatief niveau van de medische zorgverstrekking in Armenië.

In de mate waarin verzoekers aanvoeren dat geen grondig onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid van de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in Armenië, stelt de Raad vast dat in het advies van de arts-adviseur wordt verwezen naar een e-mail van 4 november 2008 van een Armeense arts, briefwisseling d.d. 25 mei 2009 met een Armeense arts, een e-mail van 29 september 2010 van het Armeense ministerie van Volksgezondheid, een Armeense website en lijsten van geregistreerde geneesmiddelen in Armenië. De ambtenaar-geneesheer heeft aldus wel degelijk onderzoek gevoerd naar de beschikbaarheid van verdere opvolging en behandeling in Armenië.

Voor zover verzoekers betogen dat de Dienst Vreemdelingenzaken de concrete toegang van eerste verzoeker tot de medische behandeling van zijn ziekte in Armenië onvoldoende heeft onderzocht, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de effectieve toegankelijkheid van de vereiste zorgen voor eerste verzoeker. In de bestreden beslissing wordt hierover namelijk het volgende overwogen:

“Uit onze informatie blijkt dat de zorgen betreffende de eerste en tweede aandoening van betrokkene gratis zijn voor patiënten uit sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten opgenomen op de lijst voor gratis zorgen. Dat de aandoening van de betrokkene opgenomen is op deze lijst. De nodige zorgen zijn bijgevolg gratis op voorschrift van de huisarts. Eveneens blijkt dat opvolging voor de eerste aandoening van betrokkene betaalbaar is.”

en:

“Patiënten met de eerste aandoening van betrokkene kunnen terecht in gespecialiseerde medische centra te Armenië en hij kan tevens terecht bij het Stress Center te Erevan. In deze centra kan betrokkene terecht voor specifieke hulp betreffende zijn aandoening. Voor de tweede aandoening kan betrokkene terecht in het Arbes Health Care Centre in Erevan waar er zich een heel team van specialisten bevindt. Hij kan tevens in gespecialiseerde centra terecht in Masis en in Gyumri.”

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de nodige zorgen betaalbaar zijn, aangezien eerste verzoekers aandoeningen opgenomen zijn op een lijst voor gratis medische verzorging en de benodigde zorgen bijgevolg gratis zijn op voorschrift van de huisarts. In de bestreden beslissing wordt tevens verwezen naar verscheidene gespecialiseerde medische centra in Armenië waar eerste verzoeker voor behandeling en opvolging terecht kan. Verzoekers kunnen derhalve niet met goed gevolg voorhouden dat niet werd onderzocht of de medische behandeling en opvolging die in Armenië beschikbaar zijn, voor eerste verzoeker ook daadwerkelijk toegankelijk zijn.

Waar verzoekers van oordeel zijn dat de medische zorgen in Armenië in de praktijk vanuit financieel oogpunt moeilijk toegankelijk zijn en dat corruptie een ernstige bedreiging vormt voor de gezondheidszorg en in dit verband verwijzen naar een artikel van de World Health Organisation en naar een krantenartikel van 19 mei 2011, wijst de Raad op het volgende. In het artikel van de WHO met als titel *“Is there a role for user charges? Thoughts on health system reform in Armenia”* wordt er gesteld dat *“This paper discusses the current plan in Armenia to introduce formal patient user charges for hospital services. This measure has the potential to improve financial access to health services if carefully implemented as part of a broader package of reforms”*. (vrije vertaling: “Dit document behandelt het huidige plan om in Armenië officiële kosten die ten laste vallen van de patiënt voor diensten verschaft door een ziekenhuis, te introduceren. Deze maatregel zou ervoor kunnen zorgen dat de financiële toegang tot de gezondheidszorg verbetert, indien zorgvuldig geïmplementeerd als onderdeel van een groter pakket hervormingen”). Dit artikel betreft een hervormingsplan in Armenië voor ziekenhuisdiensten dat ten gunste zou zijn van de patiënten. Verzoekers geven geen verdere informatie of deze hervormingen inmiddels in werking zijn getreden. Verzoekers beperken zich er in het verzoekschrift toe te verwijzen naar het artikel van de WHO en stellen op een summiere wijze dat hieruit blijkt dat de medische zorgen in Armenië vanuit financieel oogpunt moeilijk toegankelijk zijn. Een loutere verwijzing naar dit rapport brengt niet mee dat de in de bestreden beslissing weergegeven motieven niet correct zijn.

Verzoekers tonen niet aan dat het krantenartikel dat hoofdzakelijk betrekking heeft op de behandeling van kinderen onder de 11 jaar, op hen van toepassing zou zijn.

Verzoekers beperken zich tot algemene kritiek die niet wordt gestaafd met enig begin van bewijs en die niet van die aard is dat de motieven van de bestreden beslissing erdoor zouden worden ontkracht.

In het licht van het voorgaande besluit de Raad dat verzoekers *in casu* niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of op basis van een foutieve feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven. De loutere omstandigheid dat verzoekers het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde volstaat niet om de motieven te weerleggen.

De schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.2 In het middel voeren verzoekers ten slotte de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt *in casu* vast dat de bestreden beslissing geen bevel bevat om het grondgebied te verlaten zodat verzoekers niet van het grondgebied kunnen worden verwijderd als gevolg van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoekers geen machtiging tot verblijf worden toegestaan op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er voorts op dat verzoekers om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dienen aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Verzoekers moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoekers volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De Raad merkt op dat verzoekers in voorliggend geval verwijzen naar eerste verzoekers gezondheidstoestand en naar het feit dat er in hun land van herkomst geen adequate behandeling beschikbaar is die financieel toegankelijk is. Verzoekers tonen hiermee echter niet aan dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Uit de bespreking van het voorgaande is immers gebleken dat de ambtenaar-geneesheer heeft geoordeeld dat reizen met eerste verzoekers medische aandoening tot de mogelijkheden behoort. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft bovendien onderzoek gevoerd naar de verscheidene behandelingen- en opvolgingsmogelijkheden voor eerste verzoeker in Armenië en is tot het besluit gekomen dat de nodige medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in verzoekers' land van herkomst. Verzoekers tonen met hun uiteenzetting derhalve geen schending aan van artikel 3 van het EVRM. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET